

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. Ing. G. B., C., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/131/2009 a jeho rozsudkom z 18. februára 2010 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co/138/2010 a jeho rozsudkom z 27. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. Ing. G. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2010 doručená sťažnosť PhDr. Ing. G. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/131/2009 a jeho rozsudkom z 18. februára 2010 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 12 Co 138/2010 a jeho rozsudkom z 27. mája 2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že v právnej veci navrhovateľa o návrhu na vypratanie spoločných priestorov vedenej okresným súdom sp. zn. 14 C/131/2009 bolo rozsudkom z 18. februára 2010 rozhodnuté, že ako odporca je povinný vypratať spoločné priestory – sušiareň a práčovňu nachádzajúce sa na prízemí obytného domu na... ulici... v B.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudkom z 27. mája 2010 napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Navrhovateľ ako správca bytového domu v návrhu argumentoval tým, že sťažovateľ užíva priestory, ktorých vypratania sa domáha, bez uzatvorenia nájomnej zmluvy. Sťažovateľ s týmto tvrdením nesúhlasil a poukazoval na to, že má riadne uzatvorenú nájomnú zmluvu na dobu 40 rokov a navyše vopred uhradil nájomné za celé dohodnuté obdobie nájmu. Okresný súd aj krajský súd pri rozhodovaní posudzovali platnosť predmetnej nájomnej zmluvy ako predbežnú otázku dospejúc k názoru, že táto „*nájomná zmluva*“ je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom, pretože sa svojím obsahom prieči dobrým mravom v tom zmysle, „*že v nej dohodnutá podmienka, aby pri odstúpení od zmluvy navrhovateľom ako prenajímateľom bolo sťažovateľovi (odporcovi) ako nájomcovi vrátené celé nájomné*“. Za neprimeranú považovali súdy aj výšku nájomného a dobu nájmu.

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi všeobecných súdov akcentujúc „*skutočnosť, že predmetná nájomná zmluva je dvojstranným právnym úkonom, pričom v zmluve boli dohodnuté podstatné náležitosti a to predmet nájmu, účel nájmu, výška nájomného a doba nájmu. Z uvedeného dôvodu predmetná nájomná zmluva vykazuje znaky platného právneho úkonu.*“.

Podľa názoru sťažovateľa ak súdy dospeli k záveru, že nájomná zmluva sa prieči dobrým mravom, ale len v častiach, ktoré netvoria jej podstatnú náležitosť, nezakladá to neplatnosť právneho úkonu ako celku. Sťažovateľ nesúhlasí ani s názorom, že by v zmluve dohodnutá suma nájomného bola so zreteľom na čas, keď došlo k jej uzatvoreniu, neprimerane nízka. V tomto smere nebol navyše v konaní vykonaný žiaden dôkaz. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že navrhovateľ bol povinný v konaní preukázať, že mu bola daná výpoveď z nájmu, a keďže tak neurobil, mal byť jeho návrh zamietnutý.

Z týchto dôvodov sa sťažovateľ domnieva, „že mu nebola súdmi poskytnutá náležitá ochrana a to najmä z tohto dôvodu: uzavretie dvojstranného právneho úkonu v tomto prípade zabezpečuje účastníkom tohto právneho úkonu určitú stabilitu právnych vzťahov ním dohodnutých. Pokiaľ súd posúdi takto uzavretý právny úkon ako absolútne neplatný a to aj z dôvodu, že zhlíada rozpor s dobrými mravmi v ustanoveniach, ktoré netvoria podstatné náležitosti konkrétneho právneho úkonu, dôjde k narušeniu právnej istoty účastníkov právnych úkonov a teda aj do zásahu práv a povinností dohodnutých v konkrétnom právnom úkone, pričom sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že predmetné nebytové priestory užíval titulom tejto nájomnej zmluvy od roku 1996.“. Sťažovateľ je preto toho názoru, že rozsudok okresného súdu č. k. 14 C/131/2009-117 z 18. februára 2010, ako aj potvrdzujúci rozsudok krajského súdu č. k. 12 Co/138/2010-139 z 27. mája 2010 vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia vecí, a preto týmito rozhodnutiami, ako aj postupom predchádzajúcim ich vydaniu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nálezh:

„1) Základné právo PhDr. Ing. G. B. upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod č. k. 14 C/131/2009 a v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica pod č. k. 12 Co/138/2010 porušené bolo.

2) Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 12 Co/138/2010-139 zo dňa 27. 5. 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3) *PhDr. Ing. G. B. priznáva finančné zadosťučinenie 3.265,10 EUR (slovom tritisícdivestošesťdesiatpäť EUR desať centov) ,ktoré je Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd Banská Bystrica povinní PhDr. Ing. G. B. spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

4) *PhDr. Ing. G. B. priznáva trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia JUDr. D. Š., advokátky... vo výške 254,88 EUR, ktoré sú Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd Banská Bystrica povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť JUDr. D. Š., advokátke do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z toho, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov ustanovených v zákone.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania veci vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 159/08).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/131/2009 a jeho rozsudkom z 18. februára 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho v sťažnosti označeného základného práva napadnutým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C/131/2009 a jeho rozsudkom z 18. februára 2010.

Ochrany svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy sa sťažovateľ mohol domáhať podaním odvolania proti nemu, čo sťažovateľ v danej veci aj urobil. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 138/2010 a jeho rozsudkom z 27. mája 2010

Podľa sťažovateľa krajský súd v namietanom rozsudku (ako aj v rozsudoku prvostupňového súdu) vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazoval najmä na to, že prenajaté priestory užíval na základe platne uzavretej nájomnej zmluvy, a pokiaľ by aj niektoré v nej dohodnuté podmienky boli v rozpore s dobrými mravmi, nešlo o podstatné náležitosti, ktoré by mohli ovplyvniť jej platnosť ako takej. Keďže platnosť nájomnej zmluvy bola posudzovaná z úradnej moci, malo sa toto posudzovanie zamerať na jej podstatné náležitosti. Podľa sťažovateľa mal navrhovateľ preukázať, že mu dal platnú výpoveď z nájmu, čo sa však nestalo.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát uviedol, že podstata základného práva priznaného v čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde, pričom tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť príslušného súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita predurčená zákonom je vyjadrením základného práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochrana základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy, pričom ústavný súd súdnu ochranu v konaní o sťažnosti poskytuje iba vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi [napr. Občianskym súdnym poriadkom (ďalej len

„OSP“) dosiahne takú intenzitu, že ho možno súčasne považovať aj za porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd upravených ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. I. ÚS 54/97, IV. ÚS 192/08).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd.

V nadväznosti na uvedené považoval ústavný súd za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, z ktorej vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti pri predbežnom prerokovaní preskúmal k sťažnosti pripojený rozsudok krajského súdu č. k. 12 Co/138/2010-139 z 27. mája 2010 a zistil, že krajský súd v odôvodnení najprv poukázal na obsah rozsudku okresného súdu, z ktorého okrem iného vyplynulo:

„Z obsahu nájomnej zmluvy vyplýva, že doba nájmu bola dohodnutá na 40 rokov s uvedením, že má suplovať prevod vlastníctva nájomcovi. Pokiaľ sa týka výšky nájmu vzhľadom na dohodnutú dobu nájmu, je táto neprimeraná vzhľadom na to, že je neprimerane nízka. Tak isto nezodpovedá dobrým mravom, aby pri odstúpení zmluvy zo strany prenajímateľa sa tento zaviazal vrátiť nájomcovi celé uhradené nájomné. Treba poznamenať, že nájomná zmluva je dvojstranný právny úkon, ktorým sa každá zo zmluvných strán zaväzuje plniť určité povinnosti. Pre prípad, že by prenajímateľ od zmluvy pred skončením nájmu odstúpil, nezodpovedá dobrým mravom, aby vracal nájomcovi uhradené nájomné, pretože nájomca pôžitky z predmetu nájmu užil. Pri posúdení nájomnej zmluvy zo dňa 07. 05. 1996 treba vychádzať z toho, že sa jedná o neplatný právny úkon. Túto otázku súd rieši v tomto konaní ako predbežnú otázku.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Rozpor so zákonom je v tom, že nájomná zmluva bola uzavretá zmluvnými stranami bez toho, že by vlastníci bytov v bytovom dome podľa § 19 ods. 1 zákona č. 182/1993 sa dohodli na možnosti dať spoločné zariadenia do nájmu. Dohodnuté podmienky odstúpenia od zmluvy sú v rozpore s dobrými mravmi.

Z vyššie uvedených dôvodov potom súd robí záver, že nárok navrhovateľa na vypratanie spoločných zariadení bytového domu je dôvodný, odporca tieto priestory do vyhlásenia rozsudku nevypratá, preto súd návrhu navrhovateľa vyhovel s povinnosťou, ako je uvedená vo výrokovvej časti rozsudku.“

Po podrobnom oboznámení so súdnym spisom sa krajský súd zaoberal skutkovým základom prerokovávanej veci, jej právnym posúdením a skúmaním, pričom poukázal na § 219 ods. 2 OSP (podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody) a dospel k záveru, „že okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom vyhodnotil zistený skutkový stav veci a vyvodil z neho aj zodpovedajúci právny záver, preto v podrobnostiach na dôvody jeho rozhodnutia poukazuje.

Pokiaľ sa týka dôvodov odvolania, odvolací súd dospel k záveru, že ani jeden z uvedených dôvodov nie je dôvodom, pre ktorý by bolo potrebné rozsudok okresného súdu zmeniť a návrh zamietnuť, a rovnako dospel k záveru, že nejde v danej veci o problém zásadného právneho významu, pretože okresný súd posudzoval, ako predbežnú otázku, absolútnu neplatnosť právneho úkonu, čo je otázka, ktorá je opakovane a veľmi dôkladne riešená v judikatúre súdov Slovenskej republiky, prípadne v teórii, ktorá je všeobecne známa a prístupná. Pokiaľ došlo k námietke posudzovania ust. § 39 Občianskeho zákonníka, teda k posudzovaniu absolútnej neplatnosti právneho úkonu, odvolací súd zdôrazňuje, že k neplatnosti právneho úkonu dôjde v prípade, ak právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje Občianskemu zákonníku alebo inému zákonu. K obchádzaniu zákona dôjde v prípade, kedy síce právny úkon nie je v priamom rozpore so zákonom, ale svojimi účinkami a predovšetkým svojím účelom zákon jeho ciele a zmysel (ratio legis) obchádza. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak je jeho obsah alebo účel v rozpore so všeobecne uznávanou mienkou, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi subjektami práva určuje, aký má byť obsah ich konania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti. Ak teda okresný súd zdôraznil splnenie prvej podmienky neplatnosti, ktorá predstavuje úvahu, že právny úkon svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu a zároveň považoval právny úkon, ktorý je predmetom posudzovania za úkon, ktorý sa prieči dobrým mravom, postupoval v súlade s judikatúrou, ktorá platí už od 90-tich rokov a ktorá sa ani novelami Občianskeho zákonníku nezmenila a teda nedá sa považovať za prekonanú. Aj pokiaľ ide o dobré mravy, ich výpočet nie je možné vzhľadom k ich mnohotvárnosti určiť, lebo morálne zásady spoločnosti a v dôsledku toho aj dobré mravy sa vo vzájomnom občianskom spolužití rozvíjajú a to aj v zmysle časovom alebo miestnom, avšak v danom prípade otázka posúdenia dobrých mravov vzhľadom na predložené dôkazy je aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačná. Neprichádza do úvahy iba čiastočné určenie, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože príprava vzniku tejto nájomnej zmluvy, jej realizácia a všetky skutočnosti potvrdené svedkami a okolnosti jej uzavretia nasvedčujú, že išlo o zjavné obchádzanie zákona, čo nakoniec vyplýva aj zo samotného textu zmluvy. Za takýchto podmienok potom tvrdiť, že ide iba o čiastočne neplatný právny úkon je v rozpore so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením.

Okresný súd teda aj otázky teoretické aj otázky, ktoré sa týkajú výslovne konkrétneho riešeného prípadu, posúdil v absolútnom súlade s právnymi predpismi. “.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnych noriem aplikovaných v konkrétnych okolnostiach prípadu [v danej veci Občianskeho zákonníka a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.)] je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Rozsudok odvolacieho krajského súdu č. k. 12 Co/138/2010-139 z 27. mája 2010, ako aj rozsudok okresného súdu č. k. 14 C/131/2009-117 z 18. februára 2010 považujú za hlavný rozpor nájomnej zmluvy uzavretej 7. mája 1996 medzi navrhovateľom ako prenajímateľom a sťažovateľom ako nájomcom so zákonom to, že táto zmluva bola uzavretá bez toho, aby sa vlastníci bytov v bytovom dome podľa § 19 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. dohodli na možnosti dať spoločné zariadenia do nájmu.

Za rozpor s dobrými mravmi považoval krajský súd (rovnako ako pred ním okresný súd) dohodnuté podmienky odstúpenia od zmluvy. Podľa záverov krajského súdu ani jeden z dôvodov odvolania nie je takým dôvodom, pre ktorý by bolo potrebné rozsudok okresného súdu zmeniť a návrh zamietnuť.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu a v ňom vyslovené právne názory k sťažovateľom v odvolaní uvedeným dôvodom sú ústavne akceptovateľné. Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil a aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému

právnemu názoru. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 182/1993 Z. z., ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

Ústavný súd už judikoval, že „Ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces.“ (IV. ÚS 329/04).

V danom prípade krajský súd podľa názoru ústavného súdu zhodnotil konkrétne okolnosti prerokúvanej veci dostačujúco a ústavne udržateľným spôsobom. Odôvodnenie rozsudku č. k. 12 Co/138/2010-139 z 27. mája 2010 predstavuje dostatočný základ na jeho výrok, pretože krajský súd v potrebnom rozsahu vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah rozhodol. Z hľadiska ústavnosti treba aprobovať predovšetkým záver o rozpore nájomnej zmluvy so zákonom, t. j. o absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že táto zmluva bola uzavretá bez súhlasu vlastníkov bytov v bytovom dome s prenájmom spoločných zariadení podľa § 19 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.

Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a ak tento v konečnom dôsledku nie je úspešný, za predpokladu, že napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom

omye konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predloženého rozhodnutia krajského súdu, z právnych východísk a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 138/2010 a jeho rozsudku z 27. mája 2010 pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2011